

LAAT MIJ VERDER
LEVEN IN UW
HERINNERING

Dankbare herinnering
aan

Elisabeth Petronella SENGERS

weduwe van

ALPHONS JOANNES COENEN

geboren te Bergeyk 22 oktober 1893 en overleden te Eindhoven 7 januari 1975, gesterkt door het sacrament van de zieken. We hebben haar te rusten gelegd op het kerkhof van de parochie St. Petrus te Bergeyk 't Hof.

We gaan naar ons moeder, we gaan naar oma van de Barrier, hoe vaak hebben we het gezegd en gedaan..Je was er ook altijd zo welkom in het huis van Roos en Jan, midden in het eeuwig groen van de dennen, waar moeder zoveel jaren achtereen gelukkig was met elke nieuwe dag van haar welbesteed leven. We zijn dankbaar dat we haar zo lang in ons midden mochten hebben, maar toch.....er valt een wereld voor ons weg. Het is ineens heel stil geworden om ons heen. We vinden geen woorden genoeg om haar te bedanken voor zoveel bezorgdheid, voor zoveel hartelijke belangstelling, voor zoveel liefde en warmte, alle rijkdom verzameld in één groot moederhart.

Toen vader slechts 50 jaar oud van ons werd weggenomen heeft moeder een onuitsprekelijk verdriet doorgemaakt. Maar dapper als ze was heeft zij toen de hele zorg voor ons gezin op haar sterke schouders genomen en die taak tot het einde toe volbracht met een ongelooflijk optimisme.

„Ja, ja, bij ons maken ze het allemaal even goed” vertelde ze aan iedere bezoeker en dan begon het verhaal over ieder kind en over de kleinkinderen, met veel moedertrots en tot in de kleinste details verteld, want aan woorden had moeder nooit gebrek. Ze was eigenlijk nog lang niet uitverteld. En als je iets vroeg over haarzelf dan zei ze: „we blijven maar in de rij zolang we kunnen en als mijn tijd gekomen is dan ben ik er voor klaar.”

Wat heeft ze gebeden in haar kerkboek van de H. Gerardus, haar leven lang haar grootste vriend en vertrouweling aan wie ze alles vertelde. Wat niemand van ons verwachtte heeft zij misschien toch aangevoeld. Ze wilde nog één keer naar Oisterwijk. Ze maakte er een doopsel mee op tweede kerstdag. Nieuw leven begon waar háár leven op het punt stond bekrond te worden.

Haar werkzame handen blijven nu gevouwen als in een eeuwig dankgebed. Haar mond kan niet meer spreken om ons op te beuren als iets tegenzit. Haar stoel op het vertrouwde plekje in huis staat leeg. Maar ons hart is boordevol gevoelens van dankbaarheid om haar eenvoud, om haar tevredenheid, om haar sterk geloof dat bergen kon verzetten en om haar liefdevolle bezorgdheid voor ons allemaal. Bedankt lieve moeder, bedankt lieve oma. We zullen trachten uw voorbeeld gestalte te geven in ons leven. Door onze tranen heen zien we toch een lichtpunt; één is er blij geweest die 7e januari: ons aller Jeanette, die juist op haar 16e verjaardag onverwacht oma op bezoek kreeg. Ze gaat nu nooit meer weg en samen gelukkig wachten zij op ons.

Voor uw hartelijk meeleven bij het overlijden en de begrafenis van onze onvergetelijke moeder en schoonmoeder en onze lieve oma, zeggen wij u heel veel dank.

Kinderen en kleinkinderen

Bergeyk, 11 januari 1975.